

at være kommet til at staa som saa betydeligt, at man har anset det for nødvendigt at give et Vederlag derfor. Man er inde paa at ville give $1\frac{1}{2}$ pCt. af Skattens Beløb for Opkrævning, det er vist rigtigt, det har jeg haft Lejlighed til at nævne før, at Arbejdet vil blive saa betydeligt, at det absolut paa en eller anden Maade maa honoreres. Jeg tror, at de praktiske Resultater af Lovenes Gennemførelse ude i det virkelige Liv hos en stor Mængde af Landets Befolkning vil være en indigneret Bitterhed over, at man giver Skattelove, ved hvilke man begynder at stille i Udsigt, at de skulle medføre Skattelettelse, medens de for en stor Del af Landets Befolkning ville medføre forøgede Byrder. Jeg tror, som sagt, at denne Indblanding af de forskellige Skatteautoriteter i hver enkelt Skatteydere intimeste Livsforhold vil blive saa utaalelig, at man efterhaanden vil blive led og ked deraf, og jeg tror, at Skuffelsen — det har jeg for Resten ogsaa haft Lejlighed til at sige før — ved de Fordele, som denne Lov vil bringe, vil blive langt mere almindelig, end ærede Medlemmer ere tilbøjelige til at antage. Hvem er det nemlig, der vil blive rigtig tilfreds med dem, og hvem har virkelig Gavn af dem? Det er naturligvis Hartkornsejerne. De smaa faa overmaade lidt, de jævne Bønder en lille Smule mere, jeg vil kalkulere det til ca. 10 Kr. pr. Td. Hartkorn, altsaa 40—50 Kr. for en almindelig Bondegaard paa 4—5 Tdr. Hartkorn. Men hvad er saa egentlig dette Beløb i Sammenligning med de Ulemper, Genyordigheder og Besvær, som der paaføres netop de samme Folk ved Loven? Nogen Tale om Lettelse eller Behagelighed for Bybefolkningen er det vel ikke værd at føre, det er vel bedst at tie noget stille dermed. Den eneste Samfundsklasse, som jeg kan se har nogen virkelig Gavn af Lovenes Gennemførelse, det er de store Hartkornsejere, og navnlig dem, — jeg tror, et æret Medlem har nævnt det samme før, men det er rigtigt, og derfor vil jeg gentage det — der eje meget Hartkorn og en lille Formue. De have naturligvis Gavn deraf, men selv for dem vil Glæden ingenlunde blive ublandet. Vi maa huske paa, at der er noget, der hedder Skovskyld. Efter de Oplysninger, der foreligge fra tidligere Forhandlinger udgør den samlede Skovskyld for hele Landet for Tiden henimod 7,000 Kr., (Afbrydelse) 6,828 Kr., det er Beløbet af hele Landets Skovskyld, der er opgivet af förrige Finansminister Estrup i det Skattelovs-Fællesudvalg, der var nedsat for

2 Aar siden. Nu er det dog klart, at naar vi skulle til at vurdere Skovene, selv om det er en vanskelig Opgave, og selv om Skovene derved ville blive noget lavt vurderede, saa vil dette Beløb mangfoldige Gange blive overskredet. At det heldigvis ikke betaales af Smaafolk, — Smaafolk ere sjelden Skovejere i stor Skala — men at det bliver betalt netop af den Klasse Medborgere, som ellers ville faa størst Fordel af Skattelovene, det er ganske vist heldigt, det erkender jeg, men der kan være adskillige af dem, der ikke have vurderet denne Faktor tilstrækkeligt og derfor i saa Henseende ville blive mere eller mindre skuffede, naar de se Resultatet.

Endnu skal jeg blot gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 10de Valgkreds (J. Jensen), som havde Ordet i Dag, og som omtalte nogle Bemærkninger af mig forleden med Hensyn til Beskatning til Staten af kommunale Ejendomme. Det ærede Medlem mente, at det vilde være ganske urimeligt nu at indføre en Bestemmelse om, at saadanne Ejendomme, der ere i Kommunens Besiddelse, skulle svare Skat til Staten, fordi, som han meget rigtigt nævnedes: Hidtil har man været fri for at betale Bygningsafgift af saadanne Bygninger, hvis Formaal var at tjene til Fyldestgørelse af almenyttige Formaal. Det er ganske rigtigt, deri har det ærede Medlem fuldstændig Ret, og det kunde aldrig falde mig ind at forlange slige Ejendomme satte i Skat. Det vil maaske kunne erindres fra i Fjor, at jeg havde stillet Ændringsforslag til en Forandring af den nævnte Bestemmelse i Loven, men et Ændringsforslag, der udtrykkeligt gik ud paa, at kommunale Ejendomme, hvis Formaal var Fyldestgørelse af almenyttige Foranstaltninger, skulde være skattefri, *for saa vidt* — vel at mærke for saa vidt de ikke give Kommunen Indtægt. Er det en Forretning for en Kommune at drive en Virksomhed af denne Beskaffenhed, selv om den er til Gavn for det almene, vilde det være meningsløst ikke at beskatte den; man vilde jo dog beskatte den, hvis den var i en Privatmands Haand, saa jeg forstaar ikke, hvorfor vi ikke skulle gøre akkurat det samme, naar det er Kommunen, der driver den. Der blev endvidere anført af det ærede Medlem, at efter hans Skøn var Lovforslaget, som det var affattet, egentlig ganske rigtigt, idet det lægger Skat paa saadanne Ejendomme, der ere i Kommunens Eje, og hvorpaa der drives